

7 MOOIE WOORDEN

Abt liep terug naar zijn studietafel, waar een boek lag dat al even dik was als Ylans exemplaar. Ylan liep naar zijn plek en boog zich weer over zijn eigen boek. Hij bladerde terug. Voorin zat een lege bladzijde. Hij doopte zijn pen – die was gesneden uit de veer van een grauwe meeuw – in de zwarte inkt gemaakt uit wier, en schreef:

Waarheid komt in duizend gestalten.

Vanaf die dag schreef hij op die bladzijde af en toe een woord: de woorden die hem opvielen in zijn boek, al begreep hij ze nauwelijks beter dan de andere. Het waren woorden die hem de kriebels gaven. Woorden die hem vrolijk maakten, omdat ze mooi of geheimzinnig klonken. Lekkere woorden die smaakten naar meer.

In de loop van de maanden die volgden verzamelde hij er een he-leboel:

Azuur, oker, karmijn, lavendel, kroos, saffraan, perzik, japon, duinvallei, smaragd, kamperfoelie, omber, tarwe, biest, bloesem, kandij, sepia, turkoois, parel, olijf, scharlaken...

Ylan vond ze, verscholen tussen al die andere, lelijke, stugge woorden die hen nors bewaakten, als tralies rond een stille schat, woorden die verzonnen leken om niets te betekenen. Ylan tilde de mooie uit de tekst alsof hij waterlelies plukte uit een modderige sloot. Als hij ze voor in zijn boek opschreef, was

het alsof hij een diertje dat niet zwemmen kon voorzichtig op het droge zette. Als hij de woorden later zachtjes uitsprak, buiten op de aardappelakker of aan de rand van de klif, was het of hij ze vrijliet uit eeuwenoude gevangenschap. Tegelijk klampte hij zich aan die woorden vast: ze vormden de enige lieflijkheid die op het eiland te vinden was, al zorgden ze er ook voor dat hij een vreemde honger voelde. Een gapende honger naar iets waarvan hij niet wist waar hij het zou moeten zoeken.

Er was wel andere schoonheid op Skribe, maar die was hard en hoekig, grijs en koud, en gaf Ylan weinig troost of liefde.